

Calea cea grea

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Eu nădăjduiesc în Domnul, care își ascunde _____ de casa lui Iacov. În El îmi pun încrederea.” (Isaia 8:17)

„În cartierul Harlem din New York, o fetiță oarbă era pe o fereastră de la etajul patru al unei clădiri în flăcări. Pompierii erau disperați. Nu puteau așeza camionul cu scară între clădiri și nu o puteau determina să sară pe o plasă pe care, bineînțeles, nu o vedea.

Când a sosit tatăl ei și i-a strigat la megafon că era o plasă și că ea trebuia să sară, fata a sărit atât de relaxată, încât nu și-a rupt niciun os și nici nu și-a întins niciun mușchi în căderea de la etajul patru. Când a auzit vocea tatălui ei, a făcut ce a zis el că era cel mai bine, fiindcă s-a încrezut pe deplin în tatăl ei.” – Michael P. Green, *1500 Illustrations for Biblical Preaching*, p. 135

Și Dumnezeu a dat dovezi puternice că El dorea ce era mai bun pentru copiii Săi din vechime, dar ei au respins calea dreaptă și liniștită pe care El le-a prezentat-o la început. Prin urmare, a trebuit să le vorbească prin vuiet de ape mari și puternice.

Ce lecții putem învăța astăzi din greșelile lor?

În Isaia 7:14-16, Emanuel este un semn legat de dilema lui Ahaz: Înainte ca pruncul Emanuel să fie suficient de mare ca să deosebească binele de rău, „țara de ai cărei doi împărați te temi tu va fi pustiită” (vers. 16). Aici se face referire la teritoriile și la regii Siriei și ai lui Israel (vers. 1,2,4-9) și se repetă făgăduința lui Dumnezeu că puterea lor avea să fie nimicită în curând.

1. De ce spune Isaia că băiatul urma să mănânce „smântână și miere”?

Isaia 7:15 _____

Culturile și câmpurile lui Iuda urmau să fie distruse de asirieni (vers. 23-25), deci oamenii aveau să fie constrânși să revină la hrana nomazilor (vers. 21,22). Dar în timpul sărăciei lor urmau să aibă destul din ce să trăiască.

2. Când a fost împlinită profeția despre Siria și Israel?

2 Împărați 15:29,30; 16:7-9 _____

1 Cronici 5:6,26 _____

Profeția lui Isaia a fost dată în jurul anului 734 î.Hr. Tiglat-Pilneser a primit darul lui Ahaz și a zdrobit coalitiția din nord, a cucerit Galileea și Cisiordania, transformând teritoriile în provincii asiriene și a deportat o parte din populație (734–733 î.Hr.). Ce a mai rămas din Israel a fost salvat când Osea s-a predat și a plătit tribut. În 733–732 î.Hr., Tiglat-Pilneser a cucerit Damascul, și Siria a devenit provincie asiriană. În doi ani de la prorocia lui Isaia, Siria și Israel erau înfrânate, iar împărații care îl amenințaseră pe Ahaz nu mai erau.

În anul 727 î.Hr., după ce Salmanasar al V-lea îi luase locul lui Tiglat-Pilneser al III-lea, Osea, regele lui Israel, s-a răzvrătit împotriva Asiriei. Asirienii au luat capitala, Samaria, în 722 î.Hr. și i-au deportat pe israeliți în Mesopotamia și Media, unde au fost absorbiți de populațiile locale și și-au pierdut identitatea (Isaia 7:8 – în șazececi și cincisprezece ani, Efraim nu mai era nici măcar un popor). Vestind mai dinainte ce avea să li se întâmple vrăjmașilor lui Iuda, Domnul a vrut să-i spună lui Ahaz că nu trebuia să se bazeze pe Asiria.

Ce putem face noi astăzi ca să ne păstrăm credința, astfel încât, când vor veni nenorociri, să putem rămâne statornici? 1 Petru 1:13-25

3. Ce spune Domnul că i se va întâmpla țării? De ce nu ne surprinde?

„O invitație după alta a fost trimisă Israelului rătăcitor ca să-l întoarcă la credințioșia față de Iehova. Insistențele prorocilor erau pline de delicatețe și, când stăteau în fața poporului, îndemnându-l stăruitor la pocăință și reformă, cuvintele lor aduceau roadă spre slava lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 325

Vestea bună din partea lui Dumnezeu pentru Ahaz, un om mai degrabă fricos decât credincios, a fost că Siria și Israel aveau să fie nimicite. Vestea rea a fost că Asiria, aliatul și „prietenu” pe care și-l alesese, urma să se dovedească un dușman mult mai periculos decât Siria și Israel. Refuzând eliberarea oferită de Dumnezeu, înfrângerea lui Ahaz a fost garantată. Dacă i se părea că lumea lui se prăbușea, lucrurile nu urmau decât să se înrăutățească în viitor!

„Mai bine este să cauți un adăpost în Domnul decât să te încrezi în cei mari” (Psalmii 118:9). Cum a putut Ahaz să creadă că Tiglat-Pilneser se va mulțumi doar cu țările din nord și-l va lăsa pe Iuda? Analele împăraților asirieni arată că dorința lor după putere era nestăvilită.

4. Ce i se întâmpla lui Ahaz? Ce principiu spiritual vedem aici? De ce nu ar trebui să ne surprindă acțiunile sale?

2 Împărați 16:10-18 _____

2 Cronici 28:20-25 _____

În 2 Cronici 28:20-23 se găsește un rezumat impresionant a ceea ce a urmat după ce Ahaz a cerut ajutorul Asiriei în loc să se încreadă în Domnul.

Tendința noastră firească este să ne încredem în ceea ce putem vedea, simți, gusta și atinge. Și totuși, după cum știm, lucrurile „care se văd” sunt pieritoare. Cum putem aplica textul din 2 Corinteni 4:18 în viața noastră?

5. Mesajul ascuns în numele acesta are de-a face în mod clar cu o cucerire rapidă. Dar cine cucerește pe cine?

Isaia 8:4 _____

În Isaia 8:1-10 este întărit mesajul din capitolul 7. Înainte ca un copil să atingă un anumit stadiu în procesul de creștere, Asiria va lua prăzile de război din capitala Siriei și a Israelului. Mai mult, deoarece a respins solia lui Dumnezeu de asigurare, liniștită ca apele line ale izvorului din Siloe, în Ierusalim, Iuda urma să fie copleșit de puterea covârșitoare a Asiriei, reprezentată de apele mari și năvalnice ale Eufratului.

Deoarece Ahaz a cerut ajutor Asiriei, numele fiilor lui Isaia se refereau la Iuda și la Israel: „Grăbește de pradă, aruncă-te asupra prăzii”, dar „o rămășiță se va întoarce”. De ce mai era încă speranță? Pentru că, deși Asiria avea să umple țara lui Emanuel, ei încă aveau promisiunea că „Dumnezeu este cu noi” (Isaia 8:8,10). Iată aici o temă care străbate toată cartea Isaia: deși pedepsele urmau să cadă asupra vrăjmașilor lui Dumnezeu din Iuda și din alte popoare, sub forma dezastrelor militare, a suferinței și a exilului, Domnul avea să fie credincios față de supraviețuitorii poporului Său și să-i aducă iarăși în țara lor.

6. De ce a scris Isaia numele copilului, ca o profeție, înainte de a-l concepe?

Isaia 8:1-3 _____

Sincronizarea venirii pe lume a acestui copil a fost esențială pentru semnificația sa ca semn. Ca și cu semnul lui Emanuel, din momentul în care a fost conceput și născut și până când Asiria a învins Siria și Israelul, avea să treacă mai puțin timp decât era necesar ca băiatul să poată spune „tata” sau „mama” (Isaia 8:4). Când a menționat numele băiatului, chiar înainte ca el să fie conceput, Isaia a făcut din copil și din numele lui o profeție publică ce putea să fie verificată de evenimentele ulterioare.

În ciuda greșelilor repetate ale pretinsului Său popor, Domnul era încă binevoitor să îl salveze. Ce putem învăța de aici?

Cu ocazia primului său discurs inaugural, președintele Roosevelt i s-a adresat unei națiuni descurajate de marea criză economică: „Nu trebuie să ne temem de nimic în afară de teama însăși” – U.S. Capitol, Washington, D.C. (4 martie 1993). Mesajul lui Isaia către un popor deprimat este: „Nu trebuie să ne temem de nimic atunci când ne temem de Dumnezeu Însuși.”

Dumnezeu l-a prevenit pe Isaia să nu se teamă de ceea ce se temea poporul, ci să se teamă de Domnul (Isaia 8:12,13). Aceasta este o temă importantă în Biblie. De exemplu, în Apocalipsa 14:6-12 trei îngeri proclamă o solie universală: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, în loc să vă temeți și să dați slavă puterii pământești a fiarei descrise în capitolul 13.

7. Cum înțelegem noi noțiunea de „temere de Dumnezeu”? Ce înseamnă aceasta, mai ales și în lumina poruncii de a-L iubi pe Domnul?

Matei 22:37 _____

Adevărata temere de Dumnezeu pentru că este sfânt înseamnă să-L recunoști pe El ca putere supremă în univers. Fie că-L iubești sau nu, teama aceasta va întrece orice altă teamă. Dacă El este de partea ta, nimeni nu te poate atinge fără permisiunea Lui. Dacă este împotriva ta, pentru că te-ai răzvrătit față de El, poți să fugi, dar nu poți să te ascunzi de El!

8. Ideea că noi ar trebui să ne temem de Dumnezeu contrazice cumva mesajul din 1 Ioan 4:18?

Există diferite tipuri de teamă. Dacă cineva care deține o mare putere este prietenul tău pe care îl iubești și știi că și el te iubește, nu te temi că el te va răni. Ci te temi în sensul că îi cunoști și respecti puterea, dar și limitele relației voastre.

Care sunt sursele tale de teamă și cum poți să biruiști teama?

9. Ce legătură are cu regele Ahaz profeția din Isaia 8:16-22?

Ahaz a fost profund implicat în religia păgână (2 Împărați 16:3,4,10-15; 2 Cronici 28:2-4,23-25), care era foarte mult legată de lumea ocultă (compară cu Deuteronomul 32:17: „au adus jertfe dracilor”; 1 Corinteni 10:20). Diverse aspecte ale vrăjitoriei moderne prezintă asemănări izbitoare cu ritualurile antice din Orientul Apropiat, atestate de scrierile vremii din afara Bibliei. Chiar multe dintre practicile mișcării New Age din prezent sunt doar niște manifestări contemporane ale acelor practici oculte antice.

Descrierea pe care o face Isaia despre disperarea care rezultă din bizuirea pe alte duhuri în afară de Duhul Domnului (Isaia 8:21,22) i se potrivește foarte bine lui Ahaz (2 Cronici 28:22,23). Isaia face referire la oamenii care se mânia și îl blestemă pe regele lor (Isaia 8:21, în engl.). Aceasta era o avertizare pentru Ahaz că, deoarece îi împinsese pe oameni spre lumea ocultului, aceștia aveau să-l blesteme. Într-adevăr, când Ahaz a murit, „nu l-au pus în mormintele împăraților lui Israel” (2 Cronici 28:27).

10. Ce spun următoarele pasaje despre practicile oculte?

Leviticul 20:27 _____

Deuteronomul 18:9-14 _____

Despărțirea de ocultism este o chestiune de loialitate față de Dumnezeu. În 1 Cronici 10:13,14 se spune că împăratul Saul s-a făcut vinovat de fărădelege față de Domnul, pentru că a cerut sfatul celor ce cheamă morții.

În ce moduri subtile putem fi expuși la tentațiile ocultismului și ale diferitelor manifestări de spiritism?

„În zilele poporului evreu exista o categorie de oameni care pretindeau, ca și spiritiștii de astăzi, că sunt în legătură cu cei morți. Dar «duhurile familiare», cum erau numiți acești pretinși vizitatori din alte lumi, sunt declarate de Biblie a fi «duhuri de draci» (Numeri 25:1-3; Psalmii 106:28; 1 Corinteni 10:20; Apocalipsa 16:14). Lucrarea care se ocupă cu duhurile familiare a fost declarată a fi o urâciune pentru Domnul și a fost solemn interzisă sub pedeapsa cu moartea (Leviticul 19:31; 20:27). Chiar și numele de vrăjitorie este acum disprețuit. Pretenția că oamenii pot avea legături cu duhurile rele este privită ca o poveste din Evul Mediu. Dar spiritismul, care își numără convertiții cu sutele de mii, chiar cu milioanele, care și-a făcut intrare în cercurile științifice, care a invadat bisericile și a găsit o bună primire în corpurile legiuitoare și chiar la curțile regilor, această amăgire monstruoasă este doar o reînviere, într-o nouă travestire, a vrăjitoriei condamnate și interzise în vechime.” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 556

Rezumat: Prin Isaia, prin familia și prin cuvintele lui, Dumnezeu a întărit solia de avertizare și speranță: singura cale sigură este să ne încredem în Dumnezeu care știe ce face. El îi iubește pe oameni și poate să-i conducă, să-i protejeze și să aibă grijă de cei care îi permit să o facă. Dar pentru cei care apelează la alte puteri, există doar negură.

Studiu la rând:

Ezechiel 18–24

Evangelizare, subcapitolul „Orașele din estul și sudul Americii”

1. Unde scrie că fiul nu este vinovat de păcatul părintelui și nici invers?

2. Ce i-a spus Domnul profetului să traseze, asemenea unei hărți?

3. Ce fel de om căuta Domnul fără să găsească?

4. Ce îi spune Domnul poporului că va fi Ezechiel pentru ei?

5. Cum trebuia să fie făcută lucrarea din sud?

Pasaj biblic în studiu: Isaia 7 și 8

I. Privire generală

Isaia 7 și 8 alcătuiesc o unitate care avertizează despre judecata împotriva lui Iuda (inclusiv asupra Siriei și Israelului). Ultima parte din Isaia 7 (vers. 17-23) vorbește despre vrăjmașii poporului din Iuda. Aici, musca și albina, niște vietăți mici, sunt simboluri ale națiunilor străine, dar și mijloacele rânduite de sus pentru o viitoare pustiire a poporului lui Dumnezeu. Aceste capitole dau mărturie despre faptul că Dumnezeu i-a trimis multe semnale lui Iuda cu privire la judecata iminentă. De exemplu, numele fiului lui Isaia. Dumnezeu îi cere lui Isaia să scrie numele de Maher-Șalal-Haș-Baz pe care îl va avea copilul lui, ca pe o declarație fără echivoc a evenimentelor care urmau să vină. În prima parte a capitoului 8 ni se arată că Arameea (Siria, de fapt, un teritoriu mai întins, care cuprindea și ceea ce cunoaștem ca fiind Siria), Israel și Iuda aveau să sufere din cauza împăratului Asiriei. În mod specific, Iuda se încrede în marea putere a Asiriei din vremea aceea, în loc să se încreadă în Dumnezeu, așa că și asupra lui vor veni vremuri întunecate. Acest studiu este împărțit în trei secțiuni: (1) Vin dușmanii; (2) Neamul-prieten vine împotriva lui Iuda; (3) Încrederea în Cel Sfânt.

II. Comentariu

Vin dușmanii

În Isaia 7:17-25 este dată o prorocie împotriva Ierusalimului. Este prezentată această scenă a judecării din cauza reticenței regelui lui Iuda de a se încrede în izbăvirea care vine de la Domnul, în timp ce țara se confruntă cu un atac din partea armatelor Siriei și Israelului. Dumnezeu a vorbit prin profetul Isaia, îndemnându-l pe rege să nu se teamă de Rețin și de Pecah din mai multe motive. Planurile lor nu se vor realiza (vers. 5-7), ci, mai degrabă, ținuturile lor vor fi pustiite (vers. 16). Cu toate acestea, se pare că regele lui Iuda nu este dispus să-l încredințeze Domnului marile probleme cu care se confruntă. În 2 Împărați se raportează: „Ahaz a trimis soli lui Tiglat-Pileser, împăratul Asiriei, să-i spună: «Eu sunt robul tău și fiul tău; suie-te și izbăvește-mă din mâna împăratului Siriei și din mâna împăratului lui Israel, care se ridică împotriva mea.»” Astfel, Domnul aduce pedeapsa peste Regatul lui Iuda. Domnul îngăduie ca Iuda să treacă printr-un moment cum nu a fost altul de ani de zile: „Domnul va aduce peste tine, peste poporul tău și peste casa tatălui tău zile cum n-au mai fost niciodată din ziua când s-a despărțit Efraim de Iuda” (Isaia 7:17).

În această perioadă, unele popoare îl persecută pe poporul lui Iuda, printre care sirienii și cei din Israel (vers. 1), Egipt și, predominant, Asiria (vers. 18). Edomiții și filistenii se unesc și ei împotriva lui Iuda (2 Cronici 28:17,18). Spre deosebire de Daniel, profetul Isaia nu folosește imagini cu fiare înfricoșătoare pentru a reprezenta puterile care îl vor ataca pe Iuda. Ci ele sunt simbolizate de muște și de albine (vers. 18). Aceste elemente sunt folosite și de alți scriitori ai Bibliei pentru a-i reprezenta pe vrăjmașii poporului lui Dumnezeu (Deuteronomul 1:44; Psalmii 118:12). În Isaia 7:20 este dată o altă descriere vie: „În ziua aceea, Domnul va rade, cu un brici luat cu chirie de dincolo de Râu, și anume cu împăratul Asiriei, capul și părul de pe picioare, ba va rade chiar și barba.” Asupritorii îi umileau pe prizonierii de război prin raderea părului. Faptul că se referă la părul de pe cap și de pe picioare poate arăta caracterul total al pustiirii (vezi Willem A. Van Gemeren, ed., *New International Dictionary of the Old Testament Theology and Exegesis*, vol. 1, p. 866).

Descrierea precedentă este amplificată pentru a zugrăvi pustiirea totală a pământului: „În ziua aceea, orice loc care va avea o mie de butuci de viță, prețuind o mie de sicli de argint, va fi lăsat pradă mărcinilor și spinilor: vor intra acolo cu săgeți și cu arcul, căci toată țara nu va fi decât mărcini și spini” (vers. 23,24).

Neamul-prieten vine împotriva lui Iuda

Isaia 8 este o prelungire a prorociei din Isaia 7. Aici se face referire la judecata împotriva lui Iuda, alături de alte elemente. Vestirea începe cu numele ebraic neobișnuit, Maher-Șalal-Haș-Baz, pe care fiul lui Isaia urmează să îl primească. În mod obișnuit, el a fost tradus cu „grăbește de pradă, aruncă-te asupra prăzii” (vers. 1). Copilul avea să fie ca o avertizare pentru popor (compară cu vers. 18) cu privire la prorociile lui Dumnezeu, atât pentru vrăjmașii lui Iuda care se aflau la porțile lui, cât și pentru Iuda însuși, următoarea victimă a Asiriei (vers. 4,8; compară cu Isaia 7:17).

Cu privire la Siria și Israel se proorocește încă o dată că, „înainte ca să știe copilul să spună: «tată» și «mamă», se vor lua dinaintea împăratului Asiriei bogățiile Damascului și prada Samariei” (Isaia 8:4). Următoarele versete oferă alte detalii despre acele evenimente: „Iată, Domnul va trimite împotriva lor apele puternice și mari ale Râului (Eufrat), adică pe împăratul Asiriei cu toată puterea lui; pretutindeni el va ieși din albia lui și se va revărsa peste malurile lui” (vers. 7). După acest verset, profetul arată spre următoarea victimă a forțelor asiriene: „Va pătrunde în Iuda, va da peste maluri, va năvăli și va ajunge până la gât. Iar aripile întinse ale oastei lui vor umple întinderea țării tale, Emanuele!” (vers. 8).

Chiar și după aceste înștiințări, în 2 Împărați ni se spune că regele lui Iuda încă preferă să se încreadă în suveranitatea asiriană: „Ahaz a trimis soli lui Tiglat-Pileser, împăratul Asiriei, să-i spună: «Eu sunt robul tău și fiul tău; suie-te și izbăvește-mă din mâna împăratului Siriei și din mâna împăratului lui Israel, care se ridică împotriva mea»” (2 Împărați 16:7). Pentru a obține sprijin din partea Asiriei, Ahaz îi trimite o parte din vistierile împărăției sale (vers. 8). După aceea, profeția este împlinită. Siria este înfrântă de asirieni (vers. 9). Împlinirea profeției în legătură cu Iuda este menționată în 2 Cronici 28:20,21: „Tiglat-Pileser, împăratul Asiriei, a venit împotriva lui, s-a purtat cu el cum s-ar purta cu un vrăjmaș și nu l-a ajutat. Căci Ahaz a prădat Casa Domnului, casa împăratului și a mai-marilor, ca să facă daruri împăratului Asiriei, dar nu i-a ajutat la nimic.”

Încrederea în Cel Sfânt

În 2 Cronici sunt prezentate anumite detalii care ar putea să ne ofere mai multe perspective pentru studiul nostru. În Isaia 8 se găsește o declarație profetică în legătură cu vrăjmașii lui Iuda din vremea aceea. Este o solie vie conținută în numele fiului lui Isaia. Probabil că regele, la fel ca alții din Iuda, crede că acea declarație profetică cu privire la distrugerea iminentă a lui Iuda avea să fie o parte din „știrea falsă” a zilei. Despre acest lucru se vorbește în Isaia 8:12: „Nu numiți uneltire tot ce numește poporul acesta uneltire.” Biblia spune că regele nu se întoarce la Domnul: „Pe vremea aceea, chiar când era la strâmtorare, a păcătuț și mai mult împotriva Domnului, el, împăratul Ahaz” (2 Cronici 28:22).

Raportul biblic descrie o parte din faptele lui: „A adus jertfă dumnezeilor Damascului, care-l bătuseră, și a zis: «Fiindcă dumnezeii împăraților Siriei le vin în ajutor, le voi aduce și eu jertfe, ca să-mi ajute.» Dar ei au fost prilejul căderii lui și a întregului Israel. Ahaz a strâns uneltele din Casa lui Dumnezeu și a făcut bucăți uneltele din Casa lui Dumnezeu. A închis ușile Casei Domnului, și-a făcut altare în toate colțurile Ierusalimului și a ridicat înălțimi în fiecare cetate a lui Iuda, ca să aducă tămâie altor dumnezei. Și a mâniat astfel pe Domnul, Dumnezeul părinților săi” (vers. 23-25).

În ultima parte a acestei secțiuni, Domnul îi îndeamnă pe cei care l-au rămas credincioși Lui în vremea aceea: „[...] și nu vă temeți de ce se teme el, nici nu vă speriați! Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci El va fi un locaș sfânt” (Isaia 8:12-14). Pe vremea lui Ahaz, Locașul Sfânt a fost profanat și, printre alte fapte, regele „a închis ușile Casei Domnului” (2 Cronici 28:23,24). Așadar, în acest moment crucial, Domnul „va fi un locaș sfânt”, centrul sfințeniei pentru unii, „dar și o piatră de poticnire, o stâncă de păcătuire” pentru alții (Isaia 8:14).

Despre aceasta, Ellen G. White face următorul comentariu: „Dar în Iuda mai locuiau și mii care păstrau credința în Iehova, refuzând cu hotărâre să fie atrași în idolatrie. Către aceștia, Isaia, Mica și colaboratorii lor priveau cu speranță când erau martori la ruina produsă în ultimii ani ai domniei lui Ahaz. Sanctuarul lor era închis, dar cei credincioși aveau asigurarea: «Dumnezeu este cu noi (Emanuel) [...]. Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci El va fi un locaș sfânt.»” – *Profeți și regi*, p. 330

III. Aplicație

1. Aflăm că regele Ahaz a preferat să se încreadă în alianța cu Asiria în loc să se sprijine pe făgăduințele lui Dumnezeu. Este mai ușor pentru ființele umane să se bizuie pe intervenția umană decât să se bizuie pe puterea lui Dumnezeu. De ce le este uneori greu *credincioșilor* să creadă făgăduințele lui Dumnezeu în timp de criză? Ca parte a răspunsului tău, meditează la pasajul din 2 Cronici 28:22: „[...] chiar când era la strâmtorare, a păcătuit și mai mult împotriva Domnului, el, împăratul Ahaz”.

2. În Isaia 8, profetul vestește nimicirea lui Iuda. Este posibil ca această veste anticipată să le fi fost dată oamenilor din Iuda ca să-i determine să caute ajutorul lui Dumnezeu. Dacă ei ar fi căutat protecția lui Dumnezeu, vrăjmașul nu ar fi fost în stare să-i distrugă. Ei trebuiau să se teamă de Domnul Dumnezeu lor mai mult decât se temeau de împăratul Asiriei. Cum te simți tu când primești unele avertizări? Discută despre cum te-a ajutat lucrul acesta.

3. În 2 Cronici 28:19 se spune: „Căci Domnul a smerit pe Iuda din pricina lui Ahaz, împăratul lui Israel, care avusese o purtare fără frâu în Iuda și păcătuisese împotriva Domnului.” În ce fel comportamentul cuiva poate să distrugă viața altora? Ce lecție putem învăța din Isaia 8:18: „Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem niște semne și minuni în Israel, din partea Domnului oștirilor”?